

Prologus

A hogy megpillantotta a havon vöröslő vércseppeket, Durotan, Garad fia, Durkosh unokája diadalmasan felrikkoltott. Első alkalom volt, hogy vadászott – az első alkalom, hogy azért ragadott fegyvert, hogy egy eleven teremtmény életét oltsa ki –, és a lándzsáján csillogó vértől szinte megrészegült. Megemelte a fegyvert, és úgy düllesztette ki vézna, csontos mellkasát, mintha azt várta volna, hogy az apja rögvest agyba-főbe dicséri.

Garad, a Dérfarkasok törzsfőnöke azonban csak a fejét csóválta. Hosszú, csillogó fekete haja oroszlánsörényként terült széles vállaira, és ahogy ott ült hatalmas farkasa, Jég hátán, apró, fekete szemeiből csak úgy sugárzott a rosszallás.

– Megsebezted, de elvétetted a szívet, Durotan! Pedig a Dérfarkasok sohasem hibáznak!

– Én... sajnálom, hogy csalódást okoztam, apám! – szabadkozott az ifjú ork, akinek a dorgálás az arcába kergette a vért. – Én... nagyon sajnálom!

Aztán merev arccal húzta ki magát, és csak a hátasa, Agyar sörényébe markoló reszkető ujjai mutatták, milyen ideges.

Garad a térdével ösztökélte gyorsabb haladásra a saját farkasát, és Jég halk morgással lépett Agyar mellé.

– Nem sikerült az első dőféssel megölnöd a zsákmányt. Nem nekem okoztál csalódást, hanem neki kint! Az én feladatom – folytatta Garad – az, hogy megfelelően kitanítsalak, fiam! Ha a Szellemeik is úgy akarják, egy napon te magad is vezér leszel, és mikor az a nap eljön, azt akarom, hogy készen állj!

Aztán a havon vöröslő vércsapa felé intett.

– Szállj le a nyeregből, és míg járunk egyet, elmagyarázom! Drek'Thar, te és Bölcs Fül is gyertek velünk! A többiek maradjanak itt, és várjanak, amíg nem hívom őket!

Durotan egyszerre volt zavart, kíváncsi és csalódott, de szó nélkül engedelmeskedett atyja utasításának. Lesiklott Agyar hátáról, és szeretetteljesen veregette meg a hatalmas farkas vékonyát. A törzsükből már a legöregebbek sem tudták, vajon a törzs választotta-e a nevét a Dérfarkasokról, vagy azért használták ezeket a hatalmas bestiákat háttas gyanánt, mert a törzs a farkas totemet tisztelte.

Agyar felnyüszített, és megnyalta fiatal gazdája arcát.

Drek'Thar volt a Dérfarkasok rangidős sámánja – egy olyan ork, aki névről ismerte a Föld, a Víz, a Tűz, a Levegő és az Élet Szellemeit. A törzs tanításai szerint a Szellemeik a messzi északon éltek, a Világ Gerincén is túl, azon a helyen, amit a Szellemeik Trónjának neveztek.

Drek'Thar vak volt – sok évvel Durotan születése előtt veszítette el a szeme világát egy csatában. Egy ellenséges farkaslovas háttasa kapott bele az arcába, és bár a koponyáját nem sikerült szétroppantania, a szeme odaveszett.

Durotan tisztán látta a gyűrött arcban kanyargó hófehér hegeket, az üres szemeüreg azonban a sámán mindig egy kendővel takarta el.

És ha el is vesztett valamit abban a csatában Drek'Thar, kapott helyette valami mást. Nem sokkal azután, hogy fölgógyult szörnyű sebeiből, arra lett figyelmes, hogy sokkal könnyebben sikerül kapcsolatba lépnie a Szellemeikkel, mint korábban. Olyan képesség volt ez, amivel egyetlen másik sámán sem vehette föl a versenyt. Sőt a Szellemek néha még látomásokat is küldtek neki, melyek segítségével nemegyszer előre meg tudta jósolni, mit hoz a holnap.

Így hát még vakon sem volt magatehetetlen és kiszolgáltatott, és a Bölcs Fül hátán lovagoló Drek'Thar bárhová elmehetett, ahová a többi ork is.

Apa, fia és a sámán csöndben haladtak a havon, a vérnyomokat követve.

Durotan egy hóvihár idején született, ami a Dérfarkasok törzsében jó előjelnek számított. Egész eddigi életét a Dértűz-hágó közelében élte le, ahol a hó csak a legmelegebb nyári hónapok idején olvadt el. Senki sem tudta volna megmondani, mióta élt ezen a mostoha vidéken a törzs, de a kérdésre bármelyik ork azt felelte volna, hogy így volt ez már az idők kezdetén is.

Most azonban tél volt, és az este közeledtével a hőmérséklet rohamosan csökkenni kezdett. Durotan most örült csak igazán a vastag, prémmel szegett, bőrből készült csizmájának. A lábujjai ugyan már elzsibbadtak, de a vastag alkalmatlanság egyelőre még távol tartotta az igazi hideget. A feltámadó szél gúnyos kacagással kereste meg a legapróbb réseket is az öltözékükön, és ezernyi láthatatlan, fagyos ujjával szurkálta végig a testüket.

Durotan szótlánul didergett, és egyre türelmetlenebbül várta, hogy mit mond majd az apja, miközben a lassan jégkásával dermedő vérfoltokat követték a havon.

A nyomok egy szélfúttá síkságra vezettek, és azon túl, a hegyek karéjában már ott tornyosult a Hegyek Ósátyja. A gígaszi hegylánc állítólag több száz mérföldre nyújtózott dél felé, és minden csúcs legöregebbike, a Hegyek Ósátyja a legendák szerint egyenesen a Dér farkasok védelmezője volt. Ez a hegylánc volt az, ami fagyott karjaival elválasztotta a törzs szállásterületeit a délvidéktől.

A friss hó és a fenyők illata minden mást elnyomott.

A világra lassan csend telepedett.

– Hát nem kellemes itt? – kérdezte Garad nagy sokára.
– Az ilyen hosszú séták a hóban kitisztítják a fejet.

Durotan maga sem tudta, miféle választ vár az apja.

– A Dér farkasok nem panaszkodnak...

– Valóban nem! De attól még ugyanolyan hideg van idekint.

Garad kivillantotta a fogait, és rámosolygott a fiára. Aztán lenyúlt, és végigsimította Durotan köpenyét.

– Hasított patájú. Erős teremtmény. Maga az Élet Szelleme adta őt nekünk vastag szőrével, erős bőrével, zsírával és húásával, hogy segítsen nekünk életben maradni ezen a vidéken! Azonban ha megsebesül, már nem tud olyan fürgén mozogni, hogy melegen tartsa magát. Már ahhoz is lassú, hogy lépést tartson a nyájjal, így ők sem tudják melegíteni. És akkor lassacskán megfagy.

Garad a vérnyomokra mutatott, és Durotan látta, hogy a hasított patájú többször is leroskadt, letaposva, vérével festve vörösre a havat, mielőtt ismét nekiindult volna.

– Félt és szenved – mondta Garad, és megkeményedett a hangja. – Ő is érző teremtmény, Durotan, és nem érdemli meg, hogy fájdalmak között múljon ki! Vannak ork klánok, amelyek élvezik a kegyetlenséget, és nemcsak a zsákmányukat, de az ellenségeiket is szeretik megkínózni. A Dér farka-

sok azonban nem ilyenek. Mi nem leljük örömünket sem az ellenség szenvedésében, sem egy ilyen oktalan állat kínjában, amely az életét adja azért, hogy mi jóllakhassunk!

Durotan érezte, hogy ismét elpirul szégyenében. És nemcsak azért, mert elügyetlenkedte a lándzsavetést, és azt bizonyította, hogy nem jó vadász. Most gondolt csak bele igazán, hogy sürgősen szenvedésre ítélte az állatot.

– Értem – motyogta. – És nagyon sajnálom.

– Ne tőlem kérj elnézést, fiam! – vontta meg a vállát az apja. – Nem nekem okoztál fájdalmat.

A havon egyre sűrűbben találtak jókora vérfoltokat, aztán egy apró fenyőliget mögött, néhány őszög görgetegkő takarásában a hasított patájúra is rábukkantak.

Egy bikaborjú volt, ami korábban olyan hatalmasnak tűnt, de most, hogy már kihunyt Durotan szívében a vérszomj, és volt ideje jobban szemügyre venni, már látta, hogy ez itt még nem is teljesen kifejlett példány. Igaz, még így is volt akkora, mint három felnőtt ork, és vastag, sűrű, földig érő gyapja csak még nagyobbnak mutatta.

Ahogy vadul zihált, a nyelve már félig kilógott jókora sárga fogai közül. Aztán, ahogy megérezte a szagukat, kétségbeesetten próbált megint föltápaszkodni, a lába azonban megbicsaklott, és csak még mélyebben fúródott az oldalába Durotan ügyetlenül elhajított lándzsája. A borjú elbődült fájdalmában, és a fiú érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra.

A fiatal ork tudta, hogy mi a kötelessége. Az apja még a vadászat előtt elmagyarázta neki, hol találhatóak a zsákmány főbb szervei, hogy minél gyorsabban végezhesen vele. Durotan nem is habozott tovább. Odarohant a haldokló borjúhoz, kirántotta az oldalából a lándzsát, aztán egyetlen erőteljes mozdulattal az állat szívébe döfte.

A borjú még egyszer megrázkódott, majd elernyed, és körülötte hirtelen mindent vörösre festett a vér.

A fiatal ork hátrafordult, és bizonytalanul várta, hogy mit szólnak a felnőttek.

Aztán, ahogy sem elismerést, sem szidást nem kapott tőlük, tette, amit kellett, és amire tanították: letelepedett a véres hóba a halott állat mellé, lehúzta vastag kesztyűit, és csupasz ujjait a lassan kihűlő test oldalára helyezte.

– Halljátok hát, Szelleme! – mondta remegő hangon, és remélte, hogy a világ elfogadja a följajánlást. – Én, Durotan, Garad fia, Durkosh unokája, köszönöm nektek ezt az életet! Neked is köszönöm, hasított patájú, hogy a hússoddal táplálsz a népemet, hogy ne éhezzen a télen. A bőrödöt és szőrödöt adod, hogy melegen tartson minket! Mi... én hálás vagyok ezért!

Elhallgatott egy pillanatra, majd nagyot nyelt, és folytatta.

– És sajnálom, hogy az utolsó perceid fájdalomban és félelemben teltek! Ígérem, következőleg ügyesebb leszek! Úgy sújtok le, ahogy az apámtól tanultam! Gyorsan és pontosan!

Miközben beszélt, érezte, ahogy a feszültség lassan enged a tagjaiban, és a csizma meg a köpeny jólesően melegítik a testét. Ahogy ismét fölnézett, látta, hogy az apja és Drek'-Thar egyetértően bólintanak.

– Egy Dérfarkas ügyes vadász és félelmetes harcos – mondta Garad. – De kedvtelésből sohasem öl vagy kegyetlen!

– Én Dérfarkas vagyok! – húzta ki magát Durotan büszkén.

– Igen – mosolyodott el Garad, majd komótosan odasétált, és a fia vállára tette a kezét. – Az vagy.

Fgy

A vadászó orkok üvöltésétől még a fagyos levegő is megremegett. Durotan belekóstolt már a más klánokkal vívott harcba, de a Dérfarkasoknak itt, a messzi, fagyos északon nem sok méltó ellenfelük akadt. Úgyhogy általában kénytelenek voltak a vadászatot választani a háború helyett, hogy csillapítsák vérszomjukat, és jobbára maradtak a dicső tetteket fölemlegető hősi énekeknél, a melldöngető kérkedésnél, az első vérig tartó párviadaloknál – és a vadászatnál.

A föld megremegett a menekülő hasított patájúak súlya alatt, amelyeket ezen a télvégi délelőttön űztek végig a hegyoldalra. A Dérfarkasok elégedetten hajszolták őket – két napja jártak már a nyomukban, és úgy tűnt, most végre annyi húst szerezhetnek, amivel hónapokig jóllakhatnak.

A hajszát Garad vezette. Hosszú, fekete hajába már ezüst csíkok vegyültek, de még mindig ugyanolyan délcegen, egyenes háttal lovagolt, mint korábban. A jobbán, karcsún és halálisan, mint mindig, ott volt Durotan anyja, Geyah. Garad egyre többször vonult háttérbe, engedve, hogy a fia, Durotan vezesse a vadászatot, de a fiatal ork legtöbbször tiszteletu-

dóan visszautasította a lehetőséget, és az apja balján űzte tovább a vadat.

Durotantól balra a fiú legjobb barátja, Orgrim lovagolt, akit mindenki Végzetpörölynek nevezett. Ők ketten azóta voltak legjobb barátok, hogy megtanultak járni, és bármilyen vetélkedésben is akasztottak tengelyt, azt mindig nevetéssel, és sohasem acsargással zárták le.

Orgrim anyja mindig büszkén mesélte, hogy az ő fia már akkor harcolni akart, mikor a világra jött, és állítólag még a bábaasszony kezére is rávágott, csak hogy mihamarabb kibújhasson már az anyaméhből. A bába játékosan meglegyintette, és ennek nyoma örökre ott maradt Orgrim homlokán egy vörösesbarna folt formájában.

Sokan azt mondták, egyenesen a Szellemelek hagyták rajta a kézjegyüket, és maga Orgrim is jobb szerette, ha így mesélik. Hogy közszemlére tegye a különös foltot, télen-nyáron büszkén kopaszra borotválta a fejét, amit a legtöbb törzsbéli ostobaságnak tartott, és egy legyintéssel elintézett.

Ők négyen olyan gyakran vadásztak együtt, hogy félszavakból és gesztusokból is értették egymást.

Durotan az apjára pillantott, aki elvigyorodott és bólintott. A törzs egy ideje már szűkölködött, de ma este nagy lakomát csapnak! Geyah hosszú combja megfeszült a farkasa, Dalos horpaszán. Nyilat helyezett az idegre, és várta a párja jelét.

Garad a magasba emelte a lándzsáját, Mennykövet, amit rúnák és bőrszalagok díszítettek. Valamint kétféle rovátkák sora: a vízszintesek egy-egy állat életét jelentették, a függőlegesek egy-egy orkét. Aztán Garad a menekülő nyáj felé intett, és a vadászok mind célra emelték a fegyvereiket.

A nyáj most is a középütt menekülőket óvta – a borjakat és fiatal nőstényeket –, akár a többi hasított patájú élete árán

is. Egyetlen Dérfarkas sem ölné meg újonnan született borjút vagy vemhes tehenet, főleg most, hogy évről évre egyre kevesebb állat tért vissza a hegyek közé. És egyetlen vadász sem ölné meg több állatot, mint aminek a húsát vissza tudja vinni a törzs szállásterületére, és ami elég neki, az övéinek, és a vadászatban részt vevő farkasoknak.

– A vad farkasoknak nem adunk, de a mieinkről gondoskodunk! – mondta Garad.

Nem volt ez mindig így. Garad elmesélte a fiának, hogy az ő kölyökkorában a törzs nemegyszer áldozott egy – gyakran több – állatot is, hálául a Szellemeknek. Az ilyen állatokhoz senki sem nyúlt, húsuk a dögevőket és a vadon élő állatokat táplálta. Mióta azonban egyre kevesebb lett a táplálék, ilyen pazarlásra is egyre ritkábban került sor.

Garad előrehajolt, és Jég, aki már ismerte ezt a parancsot, azonnal nekilódult.

– Kapd el őket! – bődült el Orgrim, mire a farkasa, Harapós felvonyított, és szintén nekirugaszkodott.

A mögöttük száguldó Agyar hörögve tört az élre, és kék szemeiben ott izzott a vérszomj.

A vadászok és farkasaik egy pillanat alatt körbefogták és lerohanták a kiszemelt tehenet. Ha az állat csak néhány méterrel közelebb lett volna a csordához, talán a túlerő megvédte volna. A vezérbika azonban szemlátomást úgy ítélte, hogy egyetlen tehén nem nagy áldozat, és a csorda közben az ő élete árán elmenekülhet az orkok földjéről.

A hasított patájúak nem voltak ostobák, és a tehén is azonnal megértette, hogy ebben a harcban magára maradt.

Meglepő fürgeséggel fordult szembe az üldözőivel, majd elbődült, és a farkasoknak rohant. Annak ellenére, hogy a hasított patájúak zsákmányállatok voltak, egyetlen ork sem becsülte le ezeket a súlyos, mozgó izomhegyeket.

A tehén vadul fújtatva kapálta a földet, és látszott rajta, hogy elszánta rá magát, hogy a lehető legtöbb üldözőjét halálra tapossa.

Ez aztán a zsákmány! – vigyorodott el Durotan.

Egy kiszolgáltatott vagy gyenge állat leölésében nem sok dicsőség lett volna, így örömmel látta, hogy a hasított patájú elszánta magát a harcra. Az állat bátorsága csak tovább tüzelte a vadászok vérszomját, és elégedett vigyorral köröztek a hatalmas fenevad körül.

A tehén leszegte a fejét, és Garadra rontott. Az ork vezér és hátasa egyszerre mozdult, és miközben a farkas elsiklott a hasított patájú mellett, Garad félelmetes erővel döfte a lény oldalába Mennykövet.

Aztán, ahogy a tehén megroskadt, az orkok máris körülfogták, és teletűzdelték lándzsáikkal és nyilaikkal. Fürgén leugráltak a hátasaikról, és hagyták, hogy a farkasok fejezzék be a vadászatot. A hatalmas testű, hófehér szőrű bestiák nyálatól csillogó agyarakkal estek a hasított patájúnak, és egyre vadabbul tépték és marcangolták.

Durotan még tisztán emlékezett a legelső vadászatára, és az óta a nap óta mindig ügyelt rá, hogy ő adja meg az áldozatnak a kegyelemdőfést. Az sem számított, hogy más látja-e, vagy hogy neki ítélik-e a dicsőséget – csak az, hogy ő szabaddítsa meg a zsákmányt a szenvedéstől.

Magabiztosan tört át a szőrökbe öltözött orkok és a vadul kaffogó farkasok közt, és ahogy egy pillanatra rés nyílt az örvénylő testek falán, nekirugaszkodott, és a hasított patájú bal mellső lába mögé döfött. A lándzsája mélyre szaladt – erősen és pontosan sújtott le, ahogy az apjától tanulta –, és a hegye megtalálta a lény szívét. A hatalmas test összerándult, majd hirtelen elernyed, és az oldalára dőlt.

Aztán, ahogy a hasított patájú nem mozdult többé, felszegték a fejüket, és orkok és farkasok együtt üvöltötték az égre a diadalukat. Durotan fáradtan elmosolyodott. Ma este ismét jóllakik a törzs!

Mindig több vadászt hoztak magukkal, mint ahányra szükség volt, hogy egyetlen célponttal végezhesse. Mert a vadászat öröme a zsákmány felkutatózásában volt, a hajszában, a leölésében... ugyanakkor a test kizsigereléséhez és feldolgozásához is sok kézre volt szükség.

A törzsfőtől a legfiatalabb vadászig mind egyszerre álltak neki a test szétbontásának, és már a bordákról fejtették le a húst, mikor a könyékig véres Durotan hirtelen fölegyenesegett, az egyik tenyerével beárnyékolta a szemét, aztán elfintorodott, és a láthatár felé bökött a fejével.

– Apám! – mordult fel. – Egy lovas!

Erre a szóra mind letették a baltákat és nyúzókéseket, és nyugtalan pillantást váltottak. Tudták jól, hogy az otthoniak csak a legkülönlegesebb esetben küldenek lovast a vadászok után, mert félő volt, hogy épp a hírhozó fogja elijeszteni a zsákmányt. És egyetlen farkaslovas csak akkor küldenének ki, ha a törzsfőnökre volna mihamarabb szükség.

Márpedig az sohasem jelenthet jót.

Garad a feleségére pillantott, aztán egy rongy segítségével úgy-ahogy megtisztálkodott, és állva fogadta a hírhozót.

A farkaslovas Kurg'nal volt, egy idősebb, viharverte ork harcos, kinek haja és szakálla az évektől már őszbe csavarodott. Lepattant a hátasáról, öklét a mellkasához érintve tisztelgett Garad előtt, majd fejet hajtott.

– Vezérem! – dörmögte. – Egy ork érkezett a szálláshelyünkre, békelobogó alatt.

– Békelobogó? – vonta össze a szemöldökét Garad, és úgy forgatta a szájában a szót, mint aki nem tudja eldönteni, hogy köpjön-e.

– Mi az a békelobogó? – kérdezte Orgrim bizonytalanul.

A fiatal ork még sosem hallotta a szót, és értetlenül bámulta a nála idősebbek komor ábrázatát.

– Aki békelobogót hoz – mondta Durotan bizonytalanul –, az olyan... szóval a békelobogó azt jelenti, hogy az idegen békével jött. Azért, hogy beszéljen.

– *Micsoda?! –* villantotta ki Orgrim az agyaráit. – Ez biztos csak valami fortély! Az orkok sosem jönnek békével!

Durotan erre már nem mondott semmit. Csöndben figyelte, hogy az anyja, Geyah az apjához lép, és halkán vált vele néhány szót. Drek'Tharhoz hasonlóan Geyah is sámán volt, de ő nem a Szellemeikkel társalgott. Az ő feladata sokkal különlegesebb volt: ő volt a Tudás és a Törvények Őre, aki arra ügyelt, hogy a törzs hagyományai és rituáléi nemzedékről nemzedékre tovább öröklődjenek. Ha volt valaki, aki tudta, mit is kell tenni, ha egy idegen ork békelobogó alatt érkezik a törzs szállásterületére, akkor az ő volt.

Garad, miután meghallgatta a hírhozó szavait, a csöndben várakozó vadászokhoz fordult.

– Egy Gul'dan nevezetű idegen ork érkezett hozzánk – magyarázta –, aki a fegyverszünet ősi rituáléját idézte meg, ami annyit tesz, hogy ő most a... vendégünk. Tisztelettel fogunk vele bánni, ha éhes, megetetjük, ha fázik, a tűzünk mellé ültetjük, és a legvastagabb köpenyünket terítjük a vállára. Beszélni fogok vele, meghallgatom, hogy miért jött hozzánk, és közben mindenben a hagyományoknak megfelelően fogok eljárni!

– És mi lesz, ha ő nem tartja be a törvényeinket? – kérdezte az egyik ork.

– Mi lesz, ha tiszteletlenül viselkedik? – villantotta ki egy másik is az agyarait.

– Akkor a szégyen az ő fejére száll! – vette át a szót a férjéről Geyah. – Maguk a Szellemek fogják megbüntetni azért, mert megszegi az ősi törvényeket! És akkor bármi is történik, az az ő hibája lesz, nem a miénk! Mi Dérfarkasok vagyunk!

Magabiztosan csengő szavaira elégedett morgás volt a válasz.

– Vezérem! – dörmögte Kurg'nal, és idegesen a szakállába túrt. – Van itt még valami más is.

– Beszélj!

– Ez a Gul'dan... egy rabszolgát is hozott magával.

Durotan megvetően horkant föl. Tudta, hogy vannak klánok, amelyek a foglyokat rabszolgasorba vetik, a Dérfarkasok azonban nem követték ezt a hagyományt.

Az ork törzsek gyakran háborúztak egymással, és maga Durotan is nemegyszer vett részt olyan portyákon, ahol a hegyeken átcsapó idegen törzsek vadászait ugrasztották meg.

A Dérfarkasok sosem haboztak, ha ölni kellett, de nem is mentek harcba pusztán az öldöklés vagy a zsákmányszerzés kedvéért, és mivel foglyokat sem ejtettek, rabszolgáik sem voltak.

– És... – folytatta Kurg'nal feszengve, és közben úgy csóválta a fejét, mint aki maga is alig hiszi, amit kénytelen kimondani. – Vezérem... a rabszolga és a gazdája is... *zöld bőrű.*

Kettő

Garad úgy döntött, hogy visszatér a törzs szállásterületére, és a feleségén kívül Durotant és Orgrimot is magával viszi. Utasította a többi vadászt – egy Nokrar nevezetű erős ork férfit, a párját, a tüzes Kagrát és egy Grukag nevű hordó mellkasú orkot –, hogy fejezzék be a zsigerelést, aztán csavarják bőrökbe a húst, és hozzák magukkal a faluba.

Durotannak tucatnyi kérdése lett volna, de fékezte a nyelvét. Tudta, hogy az apja úgyis elmondja majd, amit akar, ha elérkezettnek látja az időt. És egy békelobogó alatt érkező követ... olyasmi lehetett ez, amiről Garad is legfeljebb hallott, de a saját szemével még sohasem látott.

Csöndben lovagoltak a falu felé, és közben mind azon tűnődtek, vajon mit találnak majd odahaza, mikor megérkeznek.

A történetek szerint valaha a Dérfarkasok is vándorló nomádok voltak, akik a vadat űzve egész Draenort bejárták. Az otthonaik könnyű sátrak voltak, amit reggel pillanatok alatt szét tudtak szedni, és amit este bárhol kedvük szerint állíthattak föl.

Azonban változtak az idők, és velük együtt a Dérfarkasok is. Sok évvel ezelőtt történt, hogy a törzs erre a vidékre vándorolt, és annyira megtetszettek nekik a hegyektől óvott végtelen mezők, hogy úgy döntöttek, itt telepszének le. A sátrakat azonban már csak különleges alkalmakkor használták, és új házaikat kőből, fából és agyagból építették.

A legtöbb ork törzshöz hasonlóan a Dérfarkasok is lobogókkal és jelvényekkel jelezték a gyepűiket, és a kék bőrdarabra hímezett fehér farkasfejet messzi földön ismerték.

Nemzedékekkel ezelőtt még az volt a szokás, hogy minden család és nemzetség ott épített magának házat a gyepűkön belül, ahol épp a kedve tartotta, az idő múlásával azonban egyik tanyát a másik után hagyták sorsára, és mind közelebb költöztek a törzs szállásterületének központjához.

A tűz volt az első, amit már messziről megpillantottak. A megerősített házak gyűrűjében sohasem hagyták kihunyni a tűzgödörben lobogó lángokat. Télen ez mindig elég meleget és világosságot adott, a nyári estéken pedig épp elég füstöt, hogy elijessze a szúnyogokat.

Az orkok imádták a tüzet. Ekörül éltek, ennél sütötték a húst, itt mondták a történeteiket, és ennek lángjaiba bámulva idézték föl az elmúlt korokat. És itt, a tűz mellett állt a mindenkori törzsfőnök Kőtrónusa is.

Nem akadt olyan Dérfarkas, aki ne ismerte volna a kőből faragott trón történetét. Régi mese volt ez, olyan régi, hogy csak a sámánok voltak a megmondhatóí, mikor is történt. Azt beszéltek, hogy az egyik vezérük – az, aki legelőször vezette őket erre a vidékre – annyira megszerette ezt a földet, hogy többé el sem akart innen menni. A klántársai azonban egyre nyugtalanabbak voltak, mert nem tudták, milyen sors vár rájuk, ha az ősi szokásokkal szakítva többé már nem követik a vadak vándorútját.

A törzsfőnök nem akarta erőnek erejével kényszeríteni a népét, hogy itt maradjon, így megkérte hát a sámánokat, hogy segítsenek neki beszélni az ősök és a Föld Szellemeivel. A látók tanácsát követve északra indult, és meg sem állt, míg el nem érte a Világ Peremét. Itt a mélybe ereszkedett, oda, ahol a Szellemelek éltek. Ott ült egyedül három nap, három éjjel, és várt. És a türelmének végül meglett a gyümölcse. A Szellemelek, akik erénynek tekintették a makacsságát, látomást bocsátottak rá.

– Erős vagy és rendíthetetlen, akár a kő, amin ülsz! – mondták neki. – Térj hát vissza a népedhez, és meglátod majd, milyen ajándékot is adtunk neked!

Miután a törzsfő visszatért az övéihez, látta, hogy egy hatalmas kőtömb hullt alá az égből a Dérfarkas törzs táborának közepére. Azt mondta, hogy ez a kő örökre itt marad, és ez lesz a mindenkori vezér trónusa, amíg csak az idők végeztével porrá nem omlik.

Ez volt a Szellemelektől kapott kőszék, a legszentebb a Dérfarkasok minden ősi ereklyéje közül.

És mikor alkonyattájt belovagoltak a táborba, Durotan látta, hogy ezen a széken, amit csak népük vezérei foglalhattak el, már ül valaki.

A tábor közepén lobogó tűz furcsa, narancssárga ábrákat rajzolt a békelobogó alatt érkezett ork zöld bőrére, és mint ha lecsorgó vérrel festette volna meg a trón lábánál kuporgó, fém nyakpánttal béklyózott rabszolgát.

A trónuson ülő ork púpos volt – talán élemedett kora hajtotta meg a gerincét –, azonban a vállára boruló köpeny sem takarta el félelmetes termetét. Öltözékét jókora csonttüs-kék díszítették, amikről bőrszíjon apró, zsugorított koponyák lógtak.

Az összes Szellemekre! – bámulta Durotan elborzadva.
– *Mik ezek? Talán csak nem ork csecsemők koponyái?*

A parányi trófeák csúfak voltak és torzak, és a fiatal ork csak remélni tudta, hogy eredetileg olyasfajta lényekhez tartoztak, amikről ő még csak nem is hallott.

Az idegen egy jókora faragott botot szorongatott karmos kezei közt, amit az öltözékéhez hasonlóan szintén csontok díszítettek.

Durotan egyedül az idegen arcát nem látta. Az ork csuklyával takarta az ábrázatát, ami alól egyedül a zöld tűzzel égő szeme villant elő.

A trón lábánál kuporgó ork nő a maga módján legalább ennyire furcsa volt. Tiszta ork vérét beszennyezte valami, ami az ő bőrét is zöldre festette. A mértelen gondolatától Durotan gyomra felkavarodott.

Mit hurcoltak ezek ide magukkal a táborunkba?

Mindketten orknak tűntek... és mégsem.

Az anyja és a többi ork nő talán egy kicsit gyengébbek voltak a férfiaknál, de vadászatban és háborúban ugyanúgy megállták a helyüket. Hozzájuk képest ez a zöld bőrű nő olyan törékenynek tűnt, mint egy száraz faág. Mikor azonban egy pillanatra találkozott a tekintetük, Durotan véleménye azonnal megváltozott.

Félelmetes erő volt ebben a nőben, még ha első pillantásra nem is látszott.

– Nem valami alázatos rabszolga, ugye? – morogta Org-rim Durotan fülébe.

– A teste talán gyöngé, de az akarata egy szabad orké! – biccentett Durotan. – Hogy hívják?

– Mintha azt hallottam volna, hogy a követ... ez a Gul'-dan Garonának szólítja.

– Micsoda?! – vont a szemöldökét Durotan.

A szó az orkok nyelvén *átkozottat* jelentett.

Miféle szerzetek ezek?!

– Mi baja lehet a bőrüknek? – tűnődött Orgrim.

– Nem tudom, és nem is fogom megkérdezni tőlük! – mondta a barátja, bár az ő oldalát is furdalta a kíváncsiság.
– Az anyám szerint tiszteletlenség efféle kérdésekkel zaklatni a vendéget, márpedig nekem eszem ágában sincs felbőszíteni őt!

– Egyikünknek sincs! – vigyorodott el Orgrim. – És ezeknek az idegeneknek is az a nagy szerencsájük, hogy Geyah ennyire tiszteli az ősi törvényeket! Különben már rég kitépte volna ennek a pimasz idegennek a torkát, amiért a Kőtrónusra ült! De azért... nem bölcs dolog így felbőszíteni a Törvények Őrét! És úgy nézem, hogy ez a zöld korcs mindent megtesz, hogy kivívja a haragunkat.

Durotan látta, hogy az anyja elkezdte befonni és gyöngökkel ékíteni a haját. Ezután biztosan magára ölti majd a legszebb ruháját, és magához veszi a sámánok rituális tárgyait. Mindazt, amit a követséghez kapcsolódó hagyományok megkövetelnek.

S közben mindvégig látszott rajta, milyen komoly erőfeszítésébe kerül, hogy ne vegyen tudomást a zöld bőrűek szemtelenségéről.

– Hát nem tűnik boldognak! – ingatta a fejét Durotan.
– De emlékezz, mit mondott! A szégyen Gul'dan fejére száll, nem a miénkre!

Azt azonban nem kötötte a barátja orrára, hogy bár a követet nem ismerte, a lábánál kuporgó rabszolganő annál ismerősebbnek tűnt. Persze nyilván csak véletlen hasonlóságról lehet szó, de mégis... egy Draka nevű lányra emlékeztette, akit évekkel ezelőtt taszított ki a törzs, és küldött a majdnem biztos halálba.

A Dérfarkasok sem az ölésért, sem a kínzásért nem rajongtak, és rabszolgának való foglyot sem ejtettek a háborúban. Ez azonban nem jelentette azt, hogy gyengék lettek volna, és némán tűrik, hogy erőtlen utódaik lassan meggyengítsék a törzs vérvonalát. A satnyának születetteknek megengedték, hogy egy darabig velük éljenek, de amint elérték a felnőttkort, bizonyítaniuk kellett. Azoknak, akik az évek múlásával sem erősödtek meg kellőképp, nem lehetett maradásuk a Dérfarkasok közt.

Az ilyeneket ellátták élelemmel és vízzel, ruhával, fegyverrel, és minden egyébvel, ami az életben maradáshoz szükséges, és elküldték őket. Azonban minden évben egyszer, nyárközépkor, mikor a leghosszabbak a nappalok, a levegő langyos és édes, és mindenki jókedvű, megengedték nekik, hogy visszatérjenek, és ismét bizonyítsanak.

Egyszer-egyszer akadt, akinek sikerült, és a törzs visszafogadta. A többség azonban sohasem jutott vissza a Dértűzhágó innenső oldalára. És mióta a telek egyre hosszabbak lettek, és az életben maradás egyre nehezebb, mind kevesebben és kevesebben tértek vissza a törzshöz a nyár derekán.

Draka Durotannal volt egyidős, és mikor száműzték a lányt, a fiú úgy érezte, mintha belőle is kitéptek volna egy darabot. És aznap ezzel nem volt egyedül. Az egybegyűlt orkok büszkén figyelték, ahogy a csenevész lány batyuba köti a holmiját, aztán felszegett fejjel, szálegyenes háttal méri végig a törzs tagjait. A száműzöttekre majdnem biztos halál várt, és bár ezzel ő is tisztában volt, mégsem engedte, hogy meglátszódjon rajta, mennyire retteg.

– A büszkeség mindennél fontosabb! – dörmögte egy idős ork néhány lépésre Durotántól. – Ha már meg kell halnia, haljon meg emelt fővel!

– Legalább a halálban igazi Dérfarkas! – bólintott rá egy középkorú nő.

Durotan soha többé nem látta a lányt, de sokszor, ha lehunyta a szemét, még mindig ott volt előtte, ahogy vézna lábain lassan a távoli hegyek felé botorkál.

Sokszor eszébe jutott Draka, és eltűnődött rajta, vajon mi-féle sors várt rá. És bízott benne, hogy a többieknek volt igazuk, és a lánynak jó halála volt.

Nem úgy, mint ami erre a rabszolgára vár majd.

– Még hogy *átkozott!* – csóválta meg a fejét komoran.

– Nem tetszik ez nekem! – mordult föl mögötte az őszbe csavarodott hajú Drek’Thar. – Ezen az orkon árnyék ül, és a halál jár a nyomában.

Gul’dan már igencsak benne járt a korban, a teste azonban még mindig erős volt, és a mozdulatai sokat megőriztek régi ruganyosságukból.

Durotan ismét a követ öltözékére erősített csontokat és koponyákat vette szemügyre. Valóban minden oldalról halállal vette körül magát, de a vak sámán nyilván nem erre gondolt.

– A hegyek is hosszú árnyékot vetnek télen, és ma az én nyomomban is halál járt – vont a vállát a fiú. – Szerintem ezek nem rossz előjelek, Drek’Thar! Ilyen erővel azt is mondhatnád, hogy csak úgy buzog benne az élet, pusztán azért, mert zöld a bőre!

– A zöld valóban a tavasz és az újjászületés színe – bólintott a sámán. – Ez az idegen azonban akkor is csak halált hozott magával!

– Szerintem pedig előbb hallgassuk meg, hogy miért jött, és mi mondanivalója van, mielőtt még eldöntenénk, hogy halálmadár-e, jó híreket hozott, vagy olyasmiről akar beszélni, ami egyikünket sem érdekel!